

Arrest

nr. 309 755 van 12 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 22 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DOCQUIR *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen op 5 maart 2021, diende op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Bulgarije op 19 september 2018, in Roemenië op 26 januari 2021 en in Duitsland op 25 februari 2021 (Eurodac).

1.2. Op 6 april 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.3. Op 3 september 2021 kreeg verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten omdat Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (bijlage 26^{quater}).

1.4. Op 22 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 23 augustus 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 08/03/2021
Overdracht CGVS: 09/02/2022

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 9 mei 2022 van 8u40 tot 11u50 een persoonlijk onderhoud in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Anne Duchez loco Franz Geleyn, was aanwezig gedurende het volledige persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, H.(...) S.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 21 of 22 jaar oud te zijn. U bent Pashtoun van origine en Soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Babur, district Chawkay, provincie Kunar. Hier woonde u samen met uw ouders, uw drie broers en uw zus en zij wonen daar nog steeds. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U ging tot de vijfde graad naar school en stopte toen u 16 à 17 jaar oud was. Uw dagelijkse bezigheden bestonden uit werken op de velden, rondtrekken met de geiten en hout vervoeren met de ezel.

U ging dagelijks brandhout halen in Dubair Gwar en Woba Gwar. Dit zijn twee dorpen in Babur Tangy waar de taliban aanwezig was. Op een dag werd u aangesproken door de taliban en vroegen ze u om voor hen te werken. Het was de bedoeling dat u voor hen wapens zou vervoeren vanuit die hoger gelegen dorpen naar een lagergelegen beek dichtbij uw huis. Die avond vertelde u dat tegen uw vader en hij zei dat dit problemen zou veroorzaken met het leger, aangezien er in de buurt van uw huis een basis van de Amerikanen en de burgerlijke politie lag (i.e., Baburo base). Echter als u dit niet zou doen, dan zou u problemen krijgen met de taliban. De volgende dag stuurde hij u dan naar het huis van uw maternale oom en die avond kwam de taliban langs bij uw ouderlijk huis. Ze vroegen aan uw vader waar u was en uw vader heeft hen gezegd dat u niet was thuisgekomen. De taliban heeft dan aan uw vader uitgelegd dat ze aan u iets gevraagd hebben en dat u bestraft zou worden als u niet vrijwillig naar hen zou gaan. De volgende dag is uw vader dan naar uw oom gegaan en op de derde dag heeft uw vader met iemand gesproken die u dan 's nachts met de wagen opgehaald heeft, waarna uw vlucht uit Afghanistan begon.

U verliet Afghanistan rond het einde van de winter in 2019. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, BosniëHerzegovina, terug naar Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland naar België waar u op 5/03/2021 toekwam. Op 8/03/2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U was ongeveer een jaar en 4 à 5 maanden onderweg.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van uw taskara en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 april 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd die werd uitgevoerd op 31/03/2021. Die beslissing toont aan dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 22,5, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, een goede schatting is. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan meerderjarig te zijn. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring omtrent uw minderjarige leeftijd, gaf u aan dat u bang was om teruggestuurd te worden naar een van de andere landen waar u vingerafdrukken had. U verklaart dat u van andere mensen gehoord

had dat u als minderjarige in België niet gedepoteerd wordt (CGVS, p. 17). Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ heeft u dus getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u geen volledig zicht geeft op uw reisweg. U verklaart dat u Afghanistan in 2019 rond het einde van de winter (i.e., rond maart) heeft verlaten en dat uw tocht naar Europa ongeveer een jaar en 4 à 5 maanden geduurd heeft. Volgens uw verklaringen zou u dus rond juli/augustus 2020 in België toegekomen moeten zijn. U diende echter pas uw verzoek om internationale bescherming in op 8/03/2021. Op DVZ verklaarde u dan weer dat u 2 jaar en 6 maanden onderweg bent geweest, wat dan wel overeenkomt met uw beweerde vertrekdatum (DVZ, punt 37). Het is vreemd dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenkomen, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw weigering om wapens voor hen te vervoeren. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent uw contacten met de taliban niet geloofwaardig. U verklaart dat u iedere avond, vanuit Babur Tangy, brandhout meebracht naar uw huis. Babur Tangy was de 'plek van de taliban' en hier lagen twee kleine dorpen waarvan alle inwoners ofwel lid van ofwel voorstander van de taliban waren. Op een bepaald moment werd u aangesproken door de taliban en hebben zij u gevraagd om dingen voor hen te vervoeren (CGVS, p. 9, 11, 13, 15). Het is vreemd dat u het risico nam om brandhout te verzamelen op een plek waar de taliban zo duidelijk aanwezig was. Volgens uw verklaringen ging u soms haver halen of water drinken bij deze dorpsbewoners en werd alles doorverteld aan de taliban (CGVS, p. 15). Er waren dus regelmatig contacten met hen én u was op de hoogte van de aanwezigheid van de taliban in deze dorpen. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze omgeving zou vermijden of er enkel heen zou trekken bij hoge noodzaak. Toen u evenwel gevraagd werd of het hout vervoeren dan geen gevaarlijke job was, geeft u aan dat veel andere jongens naar de berg gingen om brandhout te verzamelen en dat er geen problemen waren. U verklaart hierover nog het volgende: 'Enkel als je aangesproken werd om zoiets te doen voor de taliban en dan niet deed of weigerde, dan kwam je wel in de problemen' (CGVS, p. 17). U geeft hierbij nogmaals aan dat u op de hoogte was van het gevaar dat u liep in de regio waar u hout ging halen, maar u laat het ondanks herhaaldelijke vragen na om een verklaring te bieden voor het aanzienlijke risico dat u dagelijks liep. Op de vraag of er dan ook andere dorpsgenoten aangesproken werden door de taliban, antwoordt u dat u dit niet weet omdat mensen dit niet deelden aangezien ze bang waren dat ze verklikt zouden worden (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat u geen informatie heeft over het al dan niet aanwezig zijn van problemen bij uw dorpsgenoten die zich in een gelijkaardige situatie als u bevonden. Uw verklaringen betreffende de werkwijze van de taliban in uw herkomstregio en de impact ervan op uw directe omgeving zijn dan ook danig vaag, vreemd en weinig doorleefd dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Ten tweede is ook de opdracht die u kreeg weinig aannemelijk. De eerste vraag die zich hier stelt is waarom ze voor deze opdracht überhaupt een externe persoon nodig hadden. U geeft namelijk aan dat ze met 5 à 6 man naar uw huis kwamen de dag nadat ze u aanspraken over deze opdracht (CGVS, p. 11-12, 18). Hieruit blijkt dat de taliban zich – toch zeker 's avonds – relatief makkelijk naar de lageregelegen gebieden kon bewegen. U geeft dit ook zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u zegt dat de controle overdag in handen was van de overheid, maar dat de taliban 's nachts wel kon langskomen (CGVS, p. 16). Enerzijds is dit geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat 'de taliban niet van de lagere dorpen naar onze dorpen kon gaan' (CGVS, p. 17). Anderzijds dient hier dan ook de vraag gesteld te worden waarom ze dan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban zouden aanspreken, als ze dit eigenlijk vrij makkelijk zelf kunnen vervoeren. Dit gaat voor hen namelijk met een significant risico gepaard. Toen u de vraag gesteld werd waarom de taliban dit aan u vroeg en niet zelf deed, antwoordt u dat u de controlepost van de overheid iedere dag passeerde, waardoor u dus niet verdacht zou worden (CGVS, p. 16).

Aangezien de taliban er echter zonder problemen in slaagt om 's nachts met 5 à 6 man naar uw dorp te komen, en bijgevolg dus ook de controlepost wist te omzeilen, kan er vanuit gegaan worden dat ze deze wapens ook zelf zouden kunnen vervoeren. In dat geval zouden ze hun kostbare lading (i.e., wapens) ook niet moeten afgeven aan een persoon die niet verbonden is met de taliban. De tweede vraag die zich hier stelt is waarom u deze opdracht bovendien dagelijks zou moeten uitvoeren (CGVS, p. 13). Dit lijkt bijzonder excessief en vergroot bijkomend ook het risico om gevat te worden.

Ten derde staat de reactie van de taliban ook allesbehalve in verhouding met uw gestelde daad. Volgens uw verklaringen heeft de taliban enkel gevraagd om wapens te vervoeren (CGVS, p. 17). Het feit dat u hier niet mee verder ging, hoeft niet per se te betekenen dat de taliban hiervoor ook enige wrok zou koesteren, laat staan dat ze tijd en geld zouden vrijmaken om een klopjacht naar u te openen. Zeker indien er in rekening wordt genomen dat de taliban onder vrij veel druk stond in uw regio, wat blijkt uit uw verklaringen omtrent de veelvoorkomende gevechten tussen de taliban en de overheid (CGVS, p. 10-11). Er kan hieruit dus afgeleid worden dat de taliban hun tijd en energie wel op andere zaken kon richten dan het proberen vinden en

bestrafen van één persoon. Bovendien waren er volgens uw verklaringen ook heel wat jongens die naar de berg gingen om brandhout te verzamelen. De taliban had dus voldoende andere opties tot zijn beschikking om iemand te vinden die deze taak zou kunnen uitvoeren (CGVS, p. 17). Alles samengenomen is dit dus een behoorlijk extreme reactie van de taliban, dewelke niet in verhouding staat met de - eenmalig uitgesproken - vraag om een opdracht voor hen uit te voeren.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na het contact met de taliban weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat de taliban tijdens hun nachtelijk bezoek niet naar binnen is gekomen om u te zoeken (CGVS, p. 18). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban naar u op zoek is, dat ze helemaal vanuit hun schuilplaats naar uw huis komen, wat in overheidsgebied ligt en op 10 minuten wandelen van de Amerikaanse basis, én dat ze dan niet eens binnenkomen om te kijken of u effectief niet thuis bent. Uw verklaring dat ze niet binnenkwamen omdat er vrouwen in huis waren (CGVS, p. 18) valt niet te rijmen met het tentoongespreide machtsvertoon (i.e., zich met 5 à 6 man bij uw huis - in overheidsgebied - aanbieden) én het significante risico dat hiermee gepaard ging (i.e., ze zouden makkelijk gezien kunnen worden door de autoriteiten).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de dwingendheid van het verzoek van de taliban om wapens voor hen te vervoeren. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u bijvoorbeeld geregeld over het feit dat de taliban aan u vroeg om deze opdracht uit te voeren en leek er niet echt sprake te zijn van dwang (CGVS, p. 12-13). U gaf daarnaast ook aan dat u geen andere keus had dan tegen hen te zeggen 'het is goed', dus dit impliceert een vraag met betrekking tot participatie (CGVS, p. 13). Initieel gaf u ook niet aan dat er bedreigingen waren geweest tijdens uw eerste gesprek met de taliban (CGVS, p. 11-12), dit gaf u pas later in het persoonlijk onderhoud aan (CGVS, p. 16). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u dit wel al aangekaart had hoewel dit nog niet eerder aan bod was gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 16). Het is echter bijzonder vreemd dat u deze bedreigingen pas later in het gehoor vermeld.

Ten slotte is het ook opvallend hoe snel het allemaal is gelopen. U verklaart dat de taliban de dag na uw eerste gesprek al meteen naar uw huis kwam. Nochtans verklaarde u dat ze u vertelden dat ze 'morgen of overmorgen' het gerief zouden klaarleggen om te vervoeren, dus het is vreemd dat ze dan niet zouden afwachten tot de dag erna om te kijken of u nog zou komen opdagen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd hiermee zegt u dat ze zeiden dat u de volgende dag opnieuw moest komen en dat ze dus zelf kwamen toen u niet aanwezig was (CGVS, p. 18). Deze uitspraak komt echter niet overeen met wat u eerder zei. Wat er ook van zij, het blijft heel snel om al meteen naar u op zoek te gaan en u op een dergelijke manier te bedreigen. Dit kan bovendien ook gezegd worden over uw vlucht uit Afghanistan. Een vlucht organiseren uit uw herkomstregio moet immers enige tijd nodig gehad hebben. U verklaart daarentegen dat uw vader slechts twee dagen nodig had om deze reis te regelen en dat u de derde dag nadat u door de taliban werd aangesproken, al richting Kabul vertrok. Dit is dus wel allemaal heel snel verlopen en doet wat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 8, 18). Bovendien dient het hier gesteld te worden dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog slechts één keer langskwam op zoek naar u. Het is vreemd dat ze het dus bij twee bezoeken hebben gehouden en niet meer moeite hebben gedaan om u te vinden en/of iemand anders van uw familie in te schakelen.

Ten slotte wenst het CGVS er ook op te wijzen dat u tijdens uw interview bij Minteh (NBMV verklaring, p. 4) verklaarde dat de taliban u wilde rekruteren om met hen te vechten en dat ze u gebrainwasht hebben.

Het is bijzonder opvallend dat u hier een volledig ander verhaal vertelde dan in uw later interview op DVZ en het CGVS.

Het gaat hier namelijk over de directe aanleiding van uw vertrek en het is dus onmogelijk iets waar u zich in vergist kan hebben. Uw advocaat gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat dit ging over een 'fout' in de fiche (CGVS, p. 20-21), maar zelf heeft u hier tijdens het persoonlijk onderhoud niet over gesproken. Deze vaststelling ondersteunt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn

aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is.

De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien

niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en de taskara van uw vader wijzen slechts op uw nationaliteit en herkomst, elementen die niet betwijfeld worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

*"- art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);
- art. 48/3 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/5 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/6 van de wet van 15 december 1980;
- art. 48/7 van de wet van 15 december 1980;
- art. 62 van de wet van 15 december 1980;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)."*

Verzoeker heeft vooraleer in België aangekomen te zijn tijdelijk in andere landen verbleven en heeft geen zicht meer op de tijdsduur en de landen. Dit verklaart waarom verzoeker pas op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoeker wenst op te merken dat het overal onveilig was en hij desondanks moest zien te overleven, wat verklaart waarom hij het risico nam om brandhout te verzamelen op een plek waar de taliban duidelijk aanwezig waren. Verzoeker had voordien geen problemen met de taliban en kon ook niet verwachten dat hij dergelijke problemen zou kennen.

Verzoeker bevestigt dat hij geen informatie heeft over andere dorpsgenoten die dezelfde problemen gekend hebben. Men kan van verzoeker niet verwachten dat hij informatie geeft die hij niet heeft.

Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen.

Verzoeker verliet Afghanistan reeds enige tijd geleden. Hij verliet Afghanistan rond het einde van de winter in 2019. Verzoeker kwam in België aan op 5 maart 2021 en hij diende hier op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen hebben de taliban de macht gegrepen in Afghanistan, waardoor verzoeker een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", "niet-gelovige", "geen goede moslim", etc. De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Hij luistert bovendien heden ook naar westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of

Europeanisering. De beoordeling van een nood aan internationale bescherming vereist volgens verzoeker een toekomstgericht onderzoek. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie aangaande het risico voor terugkerende Afghanen naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, alsook naar rechtspraak van de Raad hieromtrent.

Verzoeker stelt dat indien er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, het past te vermelden dat UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat de bestreden beslissing lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt. Bovendien verwijst de bestreden beslissing niet naar deze richtlijnen van UNHCR en baseert deze de beslissing vrijwel uitsluitend op de richtlijnen van het Europees Asielagentschap.

Nochtans verschillen deze richtlijnen met die van UNHCR, in het bijzonder met betrekking tot de onafhankelijkheid van de auteurs van de richtlijnen en de mate van transparantie van de analyse van landinformatie in de richtlijnen.

Nansen stelt dat een analyse van de meest recente richtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap over Afghanistan laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van het Europees Asielagentschap op beperkte en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Verzoeker citeert uit de Nansen-note *“Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 23 juni 2022.

Verzoeker verwijst naar krantenartikels en landeninformatie aangaande de huidige veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker stelt dat de huidige humanitaire crisis duidelijk het directe en indirecte gevolg is van vastberaden acties van specifieke actoren. De humanitaire crisis in Afghanistan leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De achtergebleven familie van verzoeker heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien. Indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal hij terechtkomen in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in zijn meest fundamentele behoeften.

Raadpleging van de ACLED-databank toont aan dat er een aantal veiligheidsincidenten zijn voorgevallen in Kunar, de provincie van de verzoeker, in de periode tussen de datum van het laatste persoonlijk onderhoud en de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, en dat hierbij wel degelijk burgerslachtoffers vielen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat de commissaris-generaal het relaas van de verzoeker onvoldoende duidelijk heeft geanalyseerd zonder rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoeker. In het licht van bovenstaande elementen schendt de commissaris-generaal dus ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de commissaris-generaal. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen, zodat de commissaris-generaal tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

3.1.2. In een aanvullende nota van 26 april 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments”* van 4 november 2022;
- het EUAA-rapport *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van december 2023;
- het EUAA-rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van Cedoca van 14 december 2023.

3.1.3. In een aanvullende nota van 29 april 2024 brengt verzoeker actuele landeninformatie bij aangaande de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, evenals informatie over de huidige socio-economische situatie aldaar en het risico voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Bij gebrek aan dienstige argumenten in het verzoekschrift, treedt de Raad de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Vooreerst merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw verklaringen over uw minderjarige leeftijd (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken). Het CGVS verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 april 2021 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd die werd uitgevoerd op 31/03/2021. Die beslissing toont aan dat u ouder bent dan 18 jaar, waarbij 22,5, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, een goede schatting is. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan meerderjarig te zijn. Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring omtrent uw minderjarige leeftijd, gaf u aan dat u bang was om teruggestuurd te worden naar een van de andere landen waar u vingerafdrucken had. U verklaart dat u van andere mensen gehoord had dat u als minderjarige in België niet gedeporteerd wordt (CGVS, p. 17). Door een jongere leeftijd op te geven in het gehoor op DVZ heeft u dus getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bij voorbaat aantast.

Daarnaast merkt het CGVS op dat u geen volledig zicht geeft op uw reisweg. U verklaart dat u Afghanistan in 2019 rond het einde van de winter (i.e., rond maart) heeft verlaten en dat uw tocht naar Europa ongeveer een jaar en 4 à 5 maanden geduurd heeft. Volgens uw verklaringen zou u dus rond juli/augustus 2020 in België toegekomen moeten zijn. U diende echter pas uw verzoek om internationale bescherming in op 8/03/2021. Op DVZ verklaarde u dan weer dat u 2 jaar en 6 maanden onderweg bent geweest, wat dan wel overeenkomt met uw beweerde vertrekdatum (DVZ, punt 37). Het is vreemd dat uw verklaringen hieromtrent niet overeenkomen, wat uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban vanwege uw weigering om wapens voor hen te vervoeren. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent uw contacten met de taliban niet geloofwaardig. U verklaart dat u iedere avond, vanuit Babur Tangy, brandhout meebracht naar uw huis. Babur Tangy was de ‘plek van de taliban’ en hier lagen twee kleine dorpen waarvan alle inwoners ofwel lid van ofwel voorstander van de taliban waren. Op een bepaald moment werd u aangesproken door de taliban en hebben zij u gevraagd om dingen voor hen te vervoeren (CGVS, p. 9, 11, 13, 15). Het is vreemd dat u het risico nam om brandhout te verzamelen op een plek waar de taliban zo duidelijk aanwezig was. Volgens uw verklaringen ging u soms haver halen of water drinken bij deze dorpsbewoners en werd alles doorverteld aan de taliban (CGVS, p. 15). Er waren dus regelmatig contacten met hen én u was op de hoogte van de aanwezigheid van de taliban in deze dorpen. Er kan dan ook verwacht worden dat u deze omgeving zou vermijden of er enkel heen zou trekken bij hoge noodzaak. Toen u evenwel gevraagd werd of het hout vervoeren dan geen gevaarlijke job was, geeft u aan dat veel andere jongens naar de berg gingen om brandhout te verzamelen en dat er geen problemen waren. U verklaart hierover nog het volgende: ‘Enkel als je aangesproken werd om zoiets te doen voor de taliban en dan niet deed of weigerde, dan kwam je wel in de problemen’ (CGVS, p. 17). U geeft

hierbij nogmaals aan dat u op de hoogte was van het gevaar dat u liep in de regio waar u hout ging halen, maar u laat het ondanks herhaaldelijke vragen na om een verklaring te bieden voor het aanzienlijke risico dat u dagelijks liep. Op de vraag of er dan ook andere dorpsgenoten aangesproken werden door de taliban, antwoordt u dat u dit niet weet omdat mensen dit niet deelden aangezien ze bang waren dat ze verklikt zouden worden (CGVS, p. 15). Het is echter vreemd dat u geen informatie heeft over het al dan niet aanwezig zijn van problemen bij uw dorpsgenoten die zich in een gelijkaardige situatie als u bevonden. Uw verklaringen betreffende de werkwijze van de taliban in uw herkomstregio en de impact ervan op uw directe omgeving zijn dan ook danig vaag, vreemd en weinig doorleefd dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Ten tweede is ook de opdracht die u kreeg weinig aannemelijk. De eerste vraag die zich hier stelt is waarom ze voor deze opdracht überhaupt een externe persoon nodig hadden. U geeft namelijk aan dat ze met 5 à 6 man naar uw huis kwamen de dag nadat ze u aanspraken over deze opdracht (CGVS, p. 11-12, 18). Hieruit blijkt dat de taliban zich – toch zeker 's avonds – relatief makkelijk naar de lagergelegen gebieden kon bewegen. U geeft dit ook zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud, wanneer u zegt dat de controle overdag in handen was van de overheid, maar dat de taliban 's nachts wel kon langskomen (CGVS, p. 16). Enerzijds is dit geheel tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat 'de taliban niet van de lagere dorpen naar onze dorpen kon gaan' (CGVS, p. 17). Anderzijds dient hier dan ook de vraag gesteld te worden waarom ze dan iemand zonder banden en/of enige loyaliteit met de taliban zouden aanspreken, als ze dit eigenlijk vrij makkelijk zelf kunnen vervoeren. Dit gaat voor hen namelijk met een significant risico gepaard. Toen u de vraag gesteld werd waarom de taliban dit aan u vroeg en niet zelf deed, antwoordt u dat u de controlepost van de overheid iedere dag passeerde, waardoor u dus niet verdacht zou worden (CGVS, p. 16). Aangezien de taliban er echter zonder problemen in slaagt om 's nachts met 5 à 6 man naar uw dorp te komen, en bijgevolg dus ook de controlepost wist te omzeilen, kan er vanuit gegaan worden dat ze deze wapens ook zelf zouden kunnen vervoeren. In dat geval zouden ze hun kostbare lading (i.e., wapens) ook niet moeten afgeven aan een persoon die niet verbonden is met de taliban. De tweede vraag die zich hier stelt is waarom u deze opdracht bovendien dagelijks zou moeten uitvoeren (CGVS, p. 13). Dit lijkt bijzonder excessief en vergroot bijkomend ook het risico om gevat te worden.

Ten derde staat de reactie van de taliban ook allesbehalve in verhouding met uw gestelde daad. Volgens uw verklaringen heeft de taliban enkel gevraagd om wapens te vervoeren (CGVS, p. 17). Het feit dat u hier niet mee verder ging, hoeft niet per se te betekenen dat de taliban hiervoor ook enige wrok zou koesteren, laat staan dat ze tijd en geld zouden vrijmaken om een klopjacht naar u te openen. Zeker indien er in rekening wordt genomen dat de taliban onder vrij veel druk stond in uw regio, wat blijkt uit uw verklaringen omtrent de veelvoorkomende gevechten tussen de taliban en de overheid (CGVS, p. 10-11). Er kan hieruit dus afgeleid worden dat de taliban hun tijd en energie wel op andere zaken kon richten dan het proberen vinden en bestraffen van één persoon. Bovendien waren er volgens uw verklaringen ook heel wat jongens die naar de berg gingen om brandhout te verzamelen. De taliban had dus voldoende andere opties tot zijn beschikking om iemand te vinden die deze taak zou kunnen uitvoeren (CGVS, p. 17). Alles samengenomen is dit dus een behoorlijk extreme reactie van de taliban, dewelke niet in verhouding staat met de - eenmalig uitgesproken - vraag om een opdracht voor hen uit te voeren.

Ten vierde zijn ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden na het contact met de taliban weinig aannemelijk. U verklaart namelijk dat de taliban tijdens hun nachtelijk bezoek niet naar binnen is gekomen om u te zoeken (CGVS, p. 18). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban naar u op zoek is, dat ze helemaal vanuit hun schuilplaats naar uw huis komen, wat in overheidsgebied ligt en op 10 minuten wandelen van de Amerikaanse basis, én dat ze dan niet eens binnenkomen om te kijken of u effectief niet thuis bent. Uw verklaring dat ze niet binnenkwamen omdat er vrouwen in huis waren (CGVS, p. 18) valt niet te rijmen met het tentoongespreide machtsvertoon (i.e., zich met 5 à 6 man bij uw huis - in overheidsgebied - aanbieden) én het significante risico dat hiermee gepaard ging (i.e., ze zouden makkelijk gezien kunnen worden door de autoriteiten).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over de dwingendheid van het verzoek van de taliban om wapens voor hen te vervoeren. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak u bijvoorbeeld geregeld over het feit dat de taliban aan u vroeg om deze opdracht uit te voeren en leek er niet echt sprake te zijn van dwang (CGVS, p. 12-13). U gaf daarnaast ook aan dat u geen andere keus had dan tegen hen te zeggen 'het is goed', dus dit impliceert een vraag met betrekking tot participatie (CGVS, p. 13). Initieel gaf u ook niet aan dat er bedreigingen waren geweest tijdens uw eerste gesprek met de taliban (CGVS, p. 11-12), dit gaf u pas later in het persoonlijk onderhoud aan (CGVS, p. 16). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u dit wel al aangekaart had hoewel dit nog niet eerder aan bod was gekomen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 16). Het is echter bijzonder vreemd dat u deze bedreigingen pas later in het gehoor vermeld.

Ten slotte is het ook opvallend hoe snel het allemaal is gelopen. U verklaart dat de taliban de dag na uw eerste gesprek al meteen naar uw huis kwam. Nochtans verklaarde u dat ze u vertelden dat ze 'morgen of

overmorgen' het gerief zouden klaarleggen om te vervoeren, dus het is vreemd dat ze dan niet zouden afwachten tot de dag erna om te kijken of u nog zou komen opdagen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd hiermee zegt u dat ze zeiden dat u de volgende dag opnieuw moest komen en dat ze dus zelf kwamen toen u niet aanwezig was (CGVS, p. 18). Deze uitspraak komt echter niet overeen met wat u eerder zei.

Wat er ook van zij, het blijft heel snel om al meteen naar u op zoek te gaan en u op een dergelijke manier te bedreigen. Dit kan bovendien ook gezegd worden over uw vlucht uit Afghanistan. Een vlucht organiseren uit uw herkomstregio moet immers enige tijd nodig gehad hebben. U verklaart daarentegen dat uw vader slechts twee dagen nodig had om deze reis te regelen en dat u de derde dag nadat u door de taliban werd aangesproken, al richting Kabul vertrok. Dit is dus wel allemaal heel snel verlopen en doet wat vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 8, 18). Bovendien dient het hier gesteld te worden dat de taliban na uw vertrek uit Afghanistan nog slechts één keer langskwam op zoek naar u. Het is vreemd dat ze het dus bij twee bezoeken hebben gehouden en niet meer moeite hebben gedaan om u te vinden en/of iemand anders van uw familie in te schakelen.

Ten slotte wenst het CGVS er ook op te wijzen dat u tijdens uw interview bij Minteh (NBMV verklaring, p. 4) verklaarde dat de taliban u wilde rekruteren om met hen te vechten en dat ze u gebrainwasht hebben. Het is bijzonder opvallend dat u hier een volledig ander verhaal vertelde dan in uw later interview op DVZ en het CGVS. Het gaat hier namelijk over de directe aanleiding van uw vertrek en het is dus onmogelijk iets waar u zich in vergist kan hebben. Uw advocaat gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat dit ging over een 'fout' in de fiche (CGVS, p. 20-21), maar zelf heeft u hier tijdens het persoonlijk onderhoud niet over gesproken. Deze vaststelling ondersteunt het ongeloofwaardige karakter van uw relaas."

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker nog verwijst naar de problemen die hij als terugkeerder naar Afghanistan zou lopen wegens verwestering, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus" januari 2022, p. 25 e.v.).

De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul.

Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat "zina betreft" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt

onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat hij Afghanistan verliet rond het einde van de winter in 2019. Hij kwam in België aan op 5 maart 2021 en hij diende hier op 8 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in. De vrees van verzoeker heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Hij luistert bovendien heden ten dage ook naar westerse muziek. Ter terechtzitting stelt hij dat hij Nederlands leert.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker heeft vanaf zijn geboorte tot zijn meerderjarigheid in Afghanistan geleefd en is er naar de lagere school geweest. Bovendien heeft verzoeker slechts sinds maart 2021 in België verbleven in het kader van de procedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4). Verzoeker heeft verder nog contact met zijn familie in Afghanistan (*Ibid.*, p. 3 en 5). Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofde. Het feit dat hij Nederlands leert kan de bovenstaande vaststelling niet ombuigen.

Wat de machtsvername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger

gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val.

Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP